

Якщо порівняти ці строки з тими, що встановлені у ст. 80 Кримінального кодексу України стосовно повнолітніх, то очевидно, що вони є значно меншими за своєю тривалістю.

Особливістю умовно-дострокового звільнення неповнолітніх порівняно із загальною нормою про умовно-дострокове звільнення (ст. 81 Кримінального кодексу України) є те, що його підставою є виправлення засудженого, доведене сумлінною поведінкою та ставленням до праці і навчання.

Аналіз ст. 107 Кримінального кодексу України дає можливість зробити важливий висновок: щодо осіб, які вчинили злочин у віці до вісімнадцяти років, закон не містить заборони на їх умовно-дострокове звільнення незалежно від тяжкості злочину і навіть наявності рецидиву.

Якщо умовно-достроково звільнений протягом невідбутої частини покарання вчинить новий злочин, то суд призначає покарання за правилами, передбаченими у ст. 71 Кримінального кодексу України, тобто за сукупністю вироків

Отже, розглянувши чинне законодавство ми можемо дійти висновку, що законодавець, намагається мінімізувати застосування покарання у виді позбавлення волі до неповнолітніх. Це зумовлено тим що дана категорія засуджених є досить важкою і важливою. На нашу думку ми маємо прибігати до покарання у виді позбавлення волі в крайньому випадку, бо як показує практика неповнолітні які потрапляють до місць позбавлення піддаються виправленню важче, ніж ті що залишилися на волі, і зазнали інших заходів впливу.

Чернишов Д. В.,

заступник міністра юстиції України

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОБАЦІЇ В УКРАЇНІ

Забезпечення безпеки суспільства в Україні наразі є першочерговим завданням публічної адміністрації. Саме інститут пробації як соціальний інструмент, покликаний реалізувати поставлену мету. Адже, виправлення засуджених та запобігання вчинення ними злочинів повторно є провідним профілактичним засобом не допущення порушення прав, свобод і законних інтересів громадян. Крім того, інститут пробації в Україні функціонує ще й для забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинувачених, з метою прийняття судом рішення про міру їхньої відповідальності.

Нині в Україні проводиться наполеглива робота по запровадженню повноцінного функціонування пробації, як вагомого чинника демократичного

суспільства. Зокрема, створено єдину Державну установу «Центр пробації», цій установі підпорядковуються усі уповноважені органи з питань пробації, що належать до сфери управління Міністерства юстиції.

Головною метою пробації в Україні залишається те, для чого вона створена та функціонує – це сприяння реінтеграції правопорушника в суспільство.

Усе вище викладене визначає актуальність теоретико-прикладних проблем адміністративно-правового регулювання пробації в Україні.

Пробація – це юридичний термін, який з'явився майже 200 років тому, як кримінально-правовий інститут англосаксонського права й був різновидом умовного засудження або умовного звільнення. «Пробація» в перекладі з англійської (probation) означає «випробування» або «умовне звільнення (від покарання)», а в перекладі з латині – «випробовувати» або «віддавати під нагляд».

Пробація в Україні поділяється на 4 підвиди, основними з яких є:

1) досудова пробація передбачає забезпечення суду формалізованою інформацією, що характеризує обвинуваченого, з метою прийняття судом рішення про міру його відповідальності.

2) наглядова пробація забезпечує здійснення наглядових та соціально-виховних заходів до осіб, засуджених до покарань у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, громадських робіт, виправних робіт, осіб, яким покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк замінено покаранням у виді громадських робіт або виправних робіт, осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням, звільнених від відбування покарання вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до трьох років, а також направлення засуджених до обмеження волі для відбування покарання до виправних центрів; та реалізовує пробаційні програми стосовно осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням.

3) пенітенціарна пробація здійснює підготовку осіб, які відбувають покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, до звільнення з метою трудового і побутового влаштування таких осіб після звільнення за обраним ними місцем проживання.

4) пробація щодо неповнолітніх застосовується до осіб віком від 14 до 18 років, здійснюється з урахуванням їх вікових та психологічних особливостей та спрямована на забезпечення їх нормального фізичного і психічного розвитку, профілактику агресивної поведінки, мотивацію позитивних змін особистості та поліпшення соціальних стосунків.

Таким чином, адміністративно-правове регулювання пробації в Україні передбачає формування цілеспрямованої системи засад та адміністративного інструментарію, що здійснюється публічною адміністрацією, що покликана забезпечити переваги виховання правопорушників відповідно до встановлених

законом покарань та застосовується для осіб, що вчинили, або підозрюються у вчиненні злочину або правопорушення (стосується кримінальних видів покарань не пов'язаних з позбавленням волі), а також пред'явлення суду інформації що характеризує суб'єкта правопорушення чи злочину.

Список використаних джерел

1. Про пробацію. Закон України. *Відомості Верховної Ради*, 2015, № 13, ст. 93. Із змінами, внесеними згідно із Законом № 1798-VIII від 21.12.2016. *Голос України*. 2015 № 35.
2. Богатирьова О. Теоретико-прикладні засади впровадження пробації в Україні. Монографія. Київ. Дакор. 2013. 368 с.
3. Машруба М. Служба пробації в Україні: проблеми введення в систему кримінальної поліції. *Науковий вісник Міжнародно гуманітарного університету*. Серія: Юриспруденція. 2016. № 19.
4. Ткачова О. Інститут пробації в Україні: історичний досвід та сучасний стан. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Випуск 4. Том 2, 2016. С. 68–74.
5. Янчук О., Новохатня К. Результати дослідження громадської думки та довіри до уповноважених органів з питань пробації. Київ. 2017. 368 с.

Шведова Г. Л.,

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових
дисциплін Київського національного
торговельно-економічного університету*

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ОХОРОНА ПРИНЦИПУ НЕЗАЛЕЖНОСТІ СУДДІВ В КОНТЕКСТІ ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ

У сучасних умовах актуальним стає питання забезпечення засобами кримінального права рівності прав, обов'язків і можливостей людини і громадянина. Питання рівності мають розглядатись як рівність будь-кого в сфері кримінального права, яка є більш вразливою від порушення особистих прав людини.

Ця проблема тісно пов'язана з питанням доступу до правосуддя, яке знаходиться в площині ратифікованої Україною Конвенції про захист прав і основоположних свобод. Тут містяться положення, що забезпечують: право людини на належний судових захист, в тому числі людини, яка перебуває в конфлікті із законом; доступ до правосуддя та реалізацію принципу незалежності суддів.